

2° *les ornements nationaux sur les oeufs de Pâques et sur les fourrures paysannes;*

3° *les ornements nationaux sur les outils et sur l'ameublement;*

4° *les maisons paysannes et leur ameublement en Haute Carniole;*

5° *les coiffes dorées, collection de fronteaux de coiffes.*

Le professeur Albert Sič a beaucoup étudié les costumes populaires slovènes et les a décrits dans un livre spécial, illustré par le peintre académique Maxime Gaspari. Bien que les oeuvres de Sič — restées inachevées — aient des intentions éducatrices, pratiques et même «nationalisantes», il faut néanmoins reconnaître leur importance pour la science ethnographique slovène. Le professeur Sič a, en effet, présenté tous ses dessins avec une précision ethnographiquement irréprochable; il a expliqué ses collections dans des introductions, complétées par les remarques nécessaires; dans l'ensemble de son oeuvre ainsi que dans l'aménagement général de ses collections, il a tenu compte des arguments ethnographiques.

Walter Schmid

Dne 24. marca 1951 je umrl v Gradcu izredni profesor za provincialno arheologijo na tanjkašnji univerzi, vodja prazgodovinskega oddelka in numizmatičnega kabineta v štajerskem deželnem muzeju Joaneju in štajerski deželni arheolog dr. Walter Schmid.

Bil je naše gore list, Franc Šmid, rojen 18. januarja 1875 na Gašteju pri Kranju. Po končani gimnaziji v Ljubljani je materi na ljubo postal benediktinec Walter ter je služboval v Admontu in v njegovi okolici. Ponosen in nepopustljiv v vsem, kar je imel za pravilno, pa ni mogel shajati s predstojniki in je zapustil mesto. Z materino pomočjo je študiral potem klasično filologijo in zgodovino na univerzi v Gradcu. Tu je postal nanj pozoren A. Luschin, ki mu je pripomogel, da je postal 1905 kustos deželnega muzeja v Ljubljani, kjer je razvil vsestransko arheološko in etnografsko delavnost, ki je v veliki meri postavila temelje današnjim arheološkim in etnografskim zbirkam. Visok in postaven kustos v benediktinski halji pa je bil tudi polnokrven mož. Vzljubil je dekle, prestopil v evangeličanstvo in se poročil; posledica je bila, da ga je kranjski deželni odbor 1909 odpustil iz službe in da so ga zapustili, razen redkih, tudi prijatelji. Pozabil pa ga ni varuh A. Luschin, ki je dosegel, da je štajerski deželni odbor ustanovil mesto deželnega arheologa, univerza pa docenturo za provincialno arheologijo, ki ju je 1912 nastopil W. Schmid. Tako je začel življenje dveh domovin, stare in nove; staro slovensko je ljubil, novo nemškoštajersko je spoštoval, obe pa je tako tudi vezal. Schmidova knjižnica je bila izraz slovenskega in nemškega kulturnega, zgodovinskega in leposlovnega prizadevanja do 1949; osebno se je zanimal tudi za novega Slov. etnografa in verno sledil delu Etnografskega muzeja. Po priključitvi Avstrije k Nem-

čiji 1938 so ga novi oblastniki zapostavljali zaradi njegovega gledanja na zgodnjesrednjeveško staroslovensko kulturo in so ga 1943 upokojili. Ob 75-letnici je zbolel za pljučnico, katere ni pozdravil; večni mladenič je postal starec, ki ga je pobrala smrt.

Schmid je poznan kot arheolog, manj kot širok in temeljit muzejski delavec najboljšega kova, najmanj pa kot etnograf. Za primer njegove etnografske delavnosti navajamo samo poročilo o Rudolfinu za 1906 in 1907 ter pregledno podobo »Kranjska narodna umetnost na dunajski razstavi« (Slcvan IV, 1906, 168—73). Od mladosti do smrti čebelar, je prvi opozoril svet in domovino na pomembnost naših panjskih končnic (Mit. d. Mv. f. Krain. XVIII.) in jih 1906 sam pripravil za dunajsko razstavo. Schmid je bil prvi, ki je pri nas načel paleoetnografijo, ko je v arheologiji (Poštela, Ulaka, Vače itd.) smotno iskal in izkopal naselja; prvi, ki je sistematsko načel in zajel arheološki zgodnji srednji vek s staroslovensko dobo in jo obravnaval v kompleksu karantanske kulture; prvi, ki je posvečal pozornost naši najstarejši obrti, zlasti železarski, in prvi, ki je pri svojem muzejskem delu zajel vso našo domačo in umetno obrt.

V človeku W. Schmidu sta se družila v eni osebi humanist in romantik, benediktinec in upornik. Problemov ni poznal, temveč samo dejstva. V veliki meri sam laborant, sistematik in pisatelj ni priznaval težav in ne pomanjkanja časa; zato je bil včasih prehiter v osebnem nastopu, pa tudi v znanstvenem sklepanju. Neprekosljivo je bilo njegovo oko za opazovanje geomorfoloških značilnosti zemlje, vsakega preiskovalnega sodnika bi bili vredni njegovi razgovori z domačini o lastnostih in preteklosti kakega kraja, kjer je redno iskal pravljice. Neutruden pešec je bil do svojega petinsedemdesetega leta na terenu v vsakem letnem času in živel amfibijsko življenje muzejskega delavca v zbirkah in na terenu. Poštenjak od nog do glave, odkrit in oster sodnik, ki ne pozna odpuščanja, a na drugi strani očetovski prijatelj, je bil Gorenjec iz pregovorov. V življenju je hodil brez opor, zanašal se ni na nikogar in postavljene cilje je dosegal sam. Vir sapiens dominabitur astris!

Franjo Baš

France Marolt

V petek 6. aprila 1951 ponoči je po dolgotrajni bolezni umrl Francè Marolt, ravnatelj Glasbeno-narodopisnega instituta v Ljubljani. Odličnega etnografskega delavca se v tem letniku SE spominjamo s krajšim nekrologom, v naslednjem letniku pa bomo njegovemu življenju in delu posvetili večjo razpravo.

Po smrti dr. Stanka Vurnika, kustosa Etnografskega muzeja v Ljubljani, je pripadla Francetu Maroltu težka naloga, da nadaljuje s proučevanjem slovenske ljudske pesmi z napevi, poleg tega pa se loti neznanega in neobdelanega sveta v slovenski folklori, ljudskega plesa, o katerem je do tedaj prevladovalo splošno mnenje, da ga Slovenci pravzaprav niti nimamo. Primer-